

I. ZASTAVENÍ V KRČMĚ

Za stolem krčmy U Medvěda, co od nepaměti stála pod Jaroměřickou branou, seděli dva kumpáni. Na první pohled přespolní a jistě z daleka, i když se těm několika štamgastům popíjejícím kvas jevíli povědomí. Jako by je odněkud důvěrně znali a denně potkávali, třebaže jim bylo jasné, že jsou to cizinci, a tak je

znát nemohou. Vždyť našinec našince hnedle pozná a pozdraví, třebaže i slůvko prohodí, o počasí, o úrodě, tož čert to sper, a at' vám služí, pánové! mávli nakonec rukou štamgastí nad tím prázdným špekulováním a hleděli si svého.

*Z lenížky MURĪNOH A KRCHOZILKA
(na motivy jevičských pověstí napsal Milan
Valenta, ilustroval Petr Válek)*

PARDUBICKÝ KRAJ

II. ZASTAVENÍ U SYNAGOGY

Však co by pro své přátele neudělal! Vždyť ryzi přátelství je nad truhlici zlatáků zděděnou po předcích, jak slýchával v synagoze od kohana, který se občas uvolil zajít si do domu na rynku na přátelské slovíčko spláchnuté ně-

jakou tou kapkou moselského a přitom požádat o přátelskou výpomoc, tu na výbavu dospívající dcery, jindy na dárek pro rabiho. A nebyl sám. Stejně často, ne-li častěji, ho ze stejného důvodu navštěvovali přátelé z mokré čtvrti, mezi nimi švihák Joel, synek židovského mistra lázeňského. Je-li možno měřit přátelství dle vy-

konaných návštěv, pak lze bez přehánění tvrdit, že Joel byl přítel ze všech přátel ten nejpřítelovatější, neboť zatímco ostatní Mošeho navštěvovali párkrát do týdne, Joel u něj nezištně obědval i večerel takřka denně.

*Z lenížky MURĀNOH A KRCHO MILKA
(na motivy jevišleských pověstí napsal Milan Valenta,
ilustroval Petr Válek)*

PARDUBICKÝ KRAJ

III.

ZASTAVENÍ POD VĚŽÍ

Regenschori klimbající u kamen únavou z bezvýslednosti topografické metody sebou trhnul a pak ustrnul v náhlém prozření, přičemž důvodem nebyla tragická událost, jež se v krčmě přihodila. Jeho topografická metoda se mu neočekávaně propojila s výkřikem a v tom okamžiku pochopil, odkud ty dva zná – ze svatého zpodobení na městské věži přece! Nejsvětější trojice je tam vyobrazena v oné úplnosti, kterou naši tak důvěrně znají

ze sousoší, jichž je v kraji požehna-

ně. V prachu cesty se plazí Pokušitel, zatímco ve vrcholu svaté triády stojí v rozpažení...!

Odcházel. Černý mírně napadal na levou nohu a ten druhý, ten druhý... Mirákl! Svědectví nejvyššího zjevení! „Pane Bože!“ zašeptaly ohromeně regenschorihovo rty. Vousáč ve dveřích se ohlédl a šibalsky na něj mrkl okem.

Z lenížley **MURĪNOH A KRCHOXILKA**
(na motivy jevíčských pověstí napsal Milan
Valenta, ilustroval Petr Válek)

PARDUBICKÝ KRAJ

IV. ZASTAVENÍ U ZÁMEČKU

V knihovně na záměčku probíhalo zvečera autorské čtení, na němž spisovatel četl z knihy o Muřinohovi a Krchomilce kapitolu o poustevníku, co poustevničil omylem. Johanka seděla mezi pozvanými hosty, protože onen poustevník byl skutečný a kdysi žil v příbytku u svatého Bartoloměje, tak jako nyní oni. Oni?

Do knihovny totiž nepřišla sama. Vedle na židli seděla... Nikolív Našminkovaná, ale prostě Olga. Olga, co se v jejím životě zjevila skoro tak záhadně jako na začátku příběhu Muřinoh.

*Z lentžley MUŘINOH A KRCHOMILKA
(na motivy jevíčských pověstí napsal Milan Valenta, ilustroval Petr Válek)*

PARDUBICKÝ KRAJ

V. ZASTAVENÍ NA ŽIDOVSKÉM HŘBITOVĚ

Krchomilka přistoupila k ušmudlanému chlapci, vzala mu džbán z rukou a rukávem mikiny utřela špinavý obličej, a když mu něžně foukla na víčka, zašeptala: „Šalom tvé duši, Jossile, odpouštím ti.“ Chlapec se na ni vážně podíval a smutně mlčel, jak umí mlčet jen ti, kteří nesou vinu za jiného, mlčel do té doby, dokud za ním vrata Zádveří tiše nezapadla.

„Tak to bychom měli!“ zamnul si spokojeně ruce Muřinoh.

„A Moše?“

„Co je s ním?“

„Mošemu neodpustíme?“

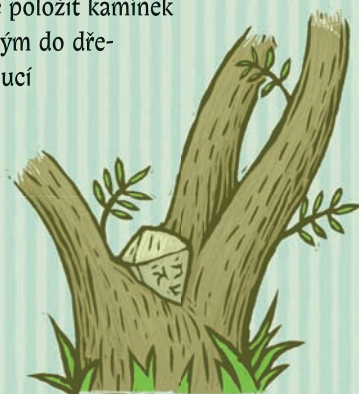
„Myslíš do dvojice všeho dobrého, Krchomilko? Ale to my nemůžeme, Moše spáchal svůj čin ze zlé vůle a na revanš, tomu musí odpustit někdo jiný. Ale co udělat můžeme, je navštívit srdce zatvrdlé do náhrobního kamene, srdce, co hledalo a nenačázelo, co zarostlo v kořenech tří stromů. Však je to jen naproti, na zrušeném židovském hřbitově, kde po celý čas jen havrani, ta skřehotavá šlechta polí, navštěvují Mošeho hrob.“

A jak řekl, učinili. A komu by se zachtělo, může také položit kamínek na bezejmenný hrob, vždyť obelisk s kamenem vrostlým do dřeva javorů leží jen kousek od staré císařské silnice vedoucí z města k sanatoriu.

Šalom vašim krokům, poutníci malohanáčtí.

Z lentířley МУРИНОХ А КРХОМИЛКА

*(na motivy jevištských pověstí napsal Milan Valenta,
ilustroval Petr Váček)*

PARDUBICKÝ KRAJ

VI. ZASTAVENÍ POD ČERVENÝM KOPCEM

Dvě stě let je tomu od chvíle, kdy v saských dálavách stály proti sobě šiky vojáků mnoha armád, aby se srovnaly v bitvě národů. Tisíce a tisíce mužů čekalo na svůj soudný den: válečníci císaře Napoleona i pruští kyrysníci, kavaliéři polského knížete i švédští kanonýři, maďarští honvédi, ruští pěšáci i rakouští huláni a mezi nimi síla rekrutů násilím odvedených ze zbylých končin světa.

Ale co že mají saské dálavy do činnosti s našimi končinami a příběhem? Inu mají. Krajina té ukrutné bitvy je stejně tak rovinatá a na podzim stejně tak blátivá jako hanácké končiny. A v této krajině, tolik podobné domovu, a přece jiné, zůstával toho času se svými druhy – stejně jako on sem zavlečenými válečnou slotou a stejně tak navlečenými do mundúru rakouských střelců – jevičský barvíř Matěj od městské věže.

*Z lentýlek MUŘINOH A KRCHOMILKA
(na motivy jevičských pověstí napsal Milan Valenta,
ilustroval Petr Válele)*

PARDUBICKÝ KRAJ

VII. ZASTAVENÍ HŘBITOVNÍ

Rezavá hřbitovní branka zavržala a Krchomilka byla doma. Mladá slečna se ve skutečnosti jmenovala Johanka, ale její spolužáci ji tak přezdívali, a že jiné kamarády neměla, tak byla vděčná aspoň za ně a na přezdívkou slyšela. Vlastně neslyšela, ale odezírala, protože Johanka byla odmala nedoslyšavá, proto špatně rozuměla lidské řeči a slova svých spolužáků musela „číst“ ze rtů.

A proč dostala tak divnou přezdívkou? Inu proto, že žila na hřbitově a hřbitov se postaru řekne krchov. Tedy... on hřbitov zas tak úplně jejím domovem nebyl, ale navykla si takto říkat místu, kam se nastěhovala se svým dědečkem, co si najal správcovský byt hřbitovního kostelíku apoštola Bartoloměje, že byl široko daleko nejlevnější, nu jak se říká – za hubičku.

*Z knížky **MURĚHO A KRCHOMILKA**
(na motivy jevišských pověstí
napsal Milan Valenta,
ilustroval Petr Válek)*

